

opusdei.org

Prelāta vēstule (aprīlis 2013)

Prelāts pateicas Dievam par Pāvesta Franciska ievēlēšanu, apcer Kristus Augšāmcelšanos un aicina celt Dieva valstību uz zemes, rūpējoties garīgi un materiāli par visnabadzīgākajiem.

21.02.2014

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Vēl pavisam nesenā pagātnē ir Baznīcas dzīvē ļoti nozīmīgie mirkļi,

kuru liecinieki mēs bijām – ir ievēlēts jauns Pāvests - Romas katoļu baznīcas Virspriesteris. Kā vienmēr tādu notikumu laikā mēs tikām pieredzējuši Svētā Gara darbību un to, ka apstiprinās tas, ko Benedikts XVI tika teicis sprediķī, uzsākot savu pontifikātu: “Baznīca ir dzīva – tā ir šo dienu brīnišķīgā pieredze(..) Un Baznīca ir jauna. Tā nes sevī pasaules nākotni un tādējādi rāda ikvienam no mums ceļu nākotnē. Baznīca ir dzīva, mēs to redzam un sajūtam prieku, ko Augšāmcēlušais Kungs apsoliņa saviem sekotājiem. Baznīca ir dzīva – tā ir dzīva, jo dzīvs ir Kristus, jo Viņš patiesi ir augšāmcēlies.”[1]

Vienoti ar visu Baznīcu mēs visi Darbā ar lielu prieku uzņēmām Pāvesta Franciska ievēlēšanu, kas līdzī sev nes spirdzinošu garīguma brāzmu un ilgas pēc uzlabojumiem. Svētā Jāzepa svētkos – dienā, kad jaunais Pāvests svinīgi uzsāka savu

kalpošanu universālās Baznīcas augstākā Gana statusā, bija it īpaši jūtams, ka Kristus, Viņa svētā Māte un svētais Patriarhs ik brīdi ir nomodā par Baznīcu; ka Kristus Līgava svārstībās un neveiksmēs, ko tā piedzīvo savas pastāvēšanas gaitā, nekad nav viena.

“Kā Jāzeps dzīvo savu aicinājumu būt par Marijas, Jēzus un Baznīcas sargātāju?”, jautāja Pāvests Francisks. Un seko viņa atbilde: **“Pastāvīgā uzmanībā uz Dievu, atvērtībā uz Dieva klātbūtnes zīmēm, esot vienmēr Dieva rīcībā, lai pildītu Viņa plānus, bet ne tik daudz savējos. Tas ir tas, ko Dievs prasīja no Dāvida (..). Dievs negrib cilvēka rokām celtu māju, bet gan uzticību Viņa vārdam, Viņa plānam. Un tad Dievs pats ir tas, kas būvē māju, bet no dzīviem, Viņa Gara apzīmogotiem akmeņiem. Jāzeps ir “sargs”, jo viņš spēj saklausīt Dieva balsi un**

ļaujās Viņa gribas vadībai. Un tieši tāpēc viņš vēl jo vairāk ir jūtīgs attiecībā uz cilvēkiem, kas viņam ir uzticēti, viņš spēj reālistiski izvērtēt notikumus, ir uzmanīgs pret sev apkārt esošo un prot izšķirties par vissaprātīgākajiem lēmumiem.”[2] Kā es jums norādīju jau pirms ievēlēšanas un apliecināju vēlāk (it visā sekojot mūsu Tēva paraugam) – mēs jau mīlam jauno Pāvestu ar cilvēcisku un pārdabisku mīlestību, tajā pašā laikā cenšamies ar lūgšanām un mortifikāciju bagātīgi atbalstīt viņa pontifikāta pirmos soļus, kas vienmēr ir ļoti svarīgi.

Vakar sākās Lieldienu laiks. Gaviļu pilns *alleluja*, kas visās mūsu planētas vietās cēlās augšup no zemes uz debesīm, liecina par Baznīcas nesatricināmo ticību tās Kungam Jēzum Kristum. Pēc savas briesmīgās Krusta nāves Jēzus no Dieva Tēva caur Svēto Garu saņēma

jaunu dzīvi, godības pilnu dzīvi Viņa Vissvētajā Cilvēcībā, kā mēs to apliecinām katru svētdienu vienā no *Credo* artikuliem. Tas pats Jēzus – *perfectus homo*, patiess cilvēks -, kas cietis zem Poncija Pilāta un ticis apglabāts, ir *trešajā dienā augšāmcēlies, kā pravietots Rakstos*[3], lai vairs nekad nemirtu un lai būtu par ķīlu mūsu cerībai uz augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvi nākotnē. Tāpēc kopā ar Baznīcu teiksim: *Patiesi, tas ir labi un taisnīgi, pareizi un svētīgi katrā laikā Tevi, Kungs, slavēt un it sevišķi šajā dienā teikt Tavu godu, kad Kristus ir upurēts kā mūsu Pasha. Jo Viņš ir īstais Dieva Jērs, kas nesa pasaules grēkus. Viņš mirstot uzvarēja mūsu nāvi un augšāmcēloties mums atvēra ceļu uz jaunu dzīvi.*[4]

Centīsimies, ar Svētā Gara palīdzību, dziļāk izprast šo lielo ticības noslēpumu, uz kura - līdzīgi kā ēka uz pamatiem - balstās visa kristīgā

dzīve. Katoliskās Baznīcas katehisms māca: “Kristus augšāmcelšanās noslēpums ir reāls notikums, kas guvis vēsturiskus apstiprinājumus, kā par to liecina Jaunā Derība.”[5] Tā rakstīja arī sv. Pāvils kristiešiem Korintā: *Jo vispirms es jums mācīju to, ko arī pats saņēmu, ka saskaņā ar Rakstiem Kristus ir miris par mūsu grēkiem, un ka Viņš ticis apbedīts, un ka Viņš saskaņā ar Rakstiem trešajā dienā augšāmcēlies, un ka Viņš parādījies Kēfam un pēc tam tiem divpadsmit.*[6]

Kristus Augšāmcelšanās absolūti ārkārtējais raksturs izpaužas faktā, ka Viņa Vissvētā Cilvēcība, kurā Svētā Gara spēkā atkal ir apvienota dvēsele un miesa, ir pilnībā pārveidota Dieva Tēva godībā. Tas ir vēsturisks notikums, ko ir apliecinājuši uzticami liecinieki; taču tajā pašā laikā un pirmām kārtām tas ir kristīgās ticības pamatpostulāts. Kristus “savā augšāmceltajā miesā no

nāves stāvokļa pāriet jaunā dzīvē, kura ir ārpus laika un telpas. Jēzus ķermenis augšāmcelšanā ir piepildīts ar Svētā Gara spēku; Viņš ir līdzdalīgs dievišķajā dzīvē savas godības stāvoklī, tā ka sv. Pāvils par Kristu var sacīt, ka Viņš ir «Cilvēks no debesīm» (sal. 1 Kor 15, 35-50).”[7]

Apcerēsīm svētā Hosemarijas kādā homīlijā sacītos vārdus: ***“Kristus dzīvo. Jēzus ir Emanuēls – Dievs ar mums. Viņa Augšāmcelšanās atklāj, ka Dievs savējos nepamet. (..) Kristus dzīvo savā Baznīcā. ‘Bet Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeju, jo, ja Es neaizietu, Iepriecinātājs nenāktu pie jums; bet, ja aiziešu, Es sūtīšu Viņu pie jums’ (Jņ 16, 7). Tāds bija Dieva nodoms – pie Krusta mirdams, Jēzus mums deva Patiesības un Dzīvības Garu. Kristus paliek savā Baznīcā – tās sakramentos, liturģijā, sludināšanā, visā tās darbībā.***

Īpašā veidā Kristus paliek klātesošs mūsu vidū, ik dienas atdodot sevi Euharistijā. Tādēļ Mīse ir kristīgās dzīves centrs un avots. Katrā Mīse Kristus ir vienmēr visā pilnībā klātesošs, Galva un Miesa. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso. Jo Kristus ir Ceļš, Vidutājs, Viņā mēs atrodam visu, ārpus Viņa mūsu dzīve paliek tukša. Jēzū Kristū un Viņa pamācīti, mēs uzdrīkstamies teikt – audemus dicere – Pater noster, Tēvs mūsu. Debesu un zemes Kungu uzdrošināmies saukt par Tēvu. Dzīvā Jēzus klātbūtne svētajā Hostijā ir Viņa klātbūtnes pasaulē garantija, avots un piepildījums.”[8]

Augšāmcēlies Kristus ir arī pasaules Karalis, vēstures Valdnieks: nekas nenotiek, ja Viņš to negrib vai nepieļauj Dieva pestīšanas nodomu dēļ. Svētais apustulis Jānis Atklāsmes grāmatā attēlo Viņu visā Viņa godībā:

Un septiņu zelta svečturu vidū [es redzēju]kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, apģērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm. Bet Viņa galva un mati bija balti kā balta vilna un kā sniegs, un Viņa acis kā uguns liesma, un viņa kājas līdzīgas zelta rūdai, it kā krāsni kausētai, un Viņa balss kā lielu ūdeņu krākšana. Viņam bija labajā rokā septiņas zvaigznes; no Viņa mutes izgāja abpusēji ass zobens un Viņa vaigs kā saule, kas staro savā spēkā.[9]

Šī mūsu Kunga augstākā vara pār pasauli un vēsturi visā tās plašumā prasa no mums – Viņa mācekļiem, lai mēs pieliktu visus savus spēkus Viņa valstības uzcelšanai uz zemes. Tas ir uzdevums, kas prasa ne vien mīlēt Dievu no visas sirds un visas dvēseles, bet arī mīlēt ikvienu mūsu līdzcilvēku ar iejūtīgu un patiesu tuvākmīlestību, *darbos un patiesībā*[10], it īpaši tos, kuriem tas nepieciešams visvairāk. Svētais

Hosemarija rakstīja: “*Varam labi saprast to cilvēku nepacietību, iekšējo nemieru, satrauktās ilgas, kuri ar savu dabiski kristīgo dvēseli (sal. Tertuliāns, Apologeticum, 17) nespēj samierināties ar personisku un sabiedrisku netaisnību, uz ko ir spējīga cilvēka sirds. Tik daudzus gadsimtus cilvēki aizvadījuši kopā šajā pasaulē, un vēl aizvien tik daudz naida, iznīcības un fanātisma to skatienā, kuri nevēlas redzēt, un to sirdī, kuri nevēlas mīlēt.*”[11]

Tās, kā jūs jau zināt, ir lielākās rūpes, ko jaunais Pāvests ir paudis kopš sava pontifikāta pirmajiem mirkļiem. Ikvienu no mums iedvesmo mūsu Tēva piemērs un sacītais, lai turpinātu censties nest Kristus mīlestību – garīgas un materiālas rūpes par līdzcilvēkiem vidē, kurā mēs darbojamies; gan personīgi, gan kopā ar citiem, kas arī

pauž solidaritāti ar nabagiem un sadarboties ar kuriem tāpēc ir tik svarīgi. Nekad neaizmirsīsim, ka Opus Dei saskaņā ar Dieva gribu dzima un nostiprinājās starp Madrides priekšpilsētu nabagiem un slimajiem; viņiem varonīgi veltījās mūsu Dibinātājs pirmajos Darba gados, augstsirdīgi ziedojot daudz sava laika. 1941. gadā viņš rakstīja: ***“Man nav jums tas jāatgādina, jo jūs to praktizējiet, ka Opus Dei ir dzimis Madrides nabago vidē, slimnīcās un visnabadzīgākajās priekšpilsētās. Par nabagajiem, bērniem un slimajiem mēs arī turpinām rūpēties. Šī tradīcija Darbā nekad netiks pārtraukta.”***[12]

Dažus gadus vēlāk svētais Hosemarija šo mācību papildināja ar sekojošiem būtiskiem vārdiem, kuri, neraugoties uz aizritējušo laiku, joprojām ir ļoti aktuāli. Viņš rakstīja: ***“Šajos juku laikos nav zināms, kas***

politiski vai sabiedriski ir labējs, centrisks vai kreiss. Taču, ja ar kreisu saprot to, ka pieprasa zināmu labklājības līmeni priekš nabadzīgajiem, lai visi iegūtu savas tiesības uz dzīvi vismaz ar minimālām ērtībām, uz darba vietu, uz pietiekamu nodrošinājumu slimības gadījumā, uz atpūtu, uz paša bērniem un viņu izglītību, uz atbalstu vecumdienās – tad es vairāk par jebkuru citu esmu kreisais. Protams, Baznīcas sociālās mācības ietvaros un neiesaistoties nekādos aplamos kompromisos ar marksismu un ateistisko materiālismu; nedz arī ar šķiru cīņu, kas ir antikristīga, jo šajās lietās mēs nedrīkstam piekāpties.”[13]

Mūsu Dibinātāju it īpaši sāpināja tas, ka mīlestības deficīts un tuvākmīlestības trūkums pret nabadzīgajiem ir klātesošs arī starp

kristiešiem. ***“Zemes labumi ir sadalīti dažu starpā, kultūras bagātības ieslēgtas krātuvēs. Un ārpusē – maizes un izglītības bads. Un cilvēku dzīvības, kaut arī svētas, jo nāk no Dieva, tiek uzskatītas vien par parastām lietām, par statistikas datiem. Es saprotu un esmu līdzdalīgs šajā nepacietībā, kas man liek celt acis uz Kristu – uz Kristu, kurš mūs nemitīgi aicina īstenot jaunomīlestības bausli.***

Visas situācijas, ar ko sastapsimies savas dzīves laikā, ir dievišķi vēstījumi, kas mums prasīs mīlestības atbildi, sevis atdošanu citiem.”[14]

Domāsim, manas meitas un mani dēli, par šiem vārdiem un darīsim tos dzirdamus arī citiem, lai tuvākmīlestības *jaunais bauslis* kļūst redzams visu dzīvēs un atbilstoši Jēzus vēlmei ir par katra Viņa

mācekļa atpazīstamības zīmi.[15] Es vēlētos, lai mēs padziļināti meditētu Evaņģēlija vārdus pēc Kristus Augšāmcelšanās: *gavísi sunt discípuli viso Dómino*[16], mācekļi, redzēdami Kungu, kļuva līksmi. Atcerēsimies arī, ka Mācītājs vienmēr ir mums tuvu līdzās, un mums Viņš ir jāatklāj un jāuzlūko mūsu ikdienišķās dzīves neparastajos un parastajos apstākļos, esot pārlicinātiem, ka mēs Viņu, svētā Hosemarijas vārdiem runājot, atradīsim vai nu tur, vai neatradīsim nekur. Vai pēc Kristus triumfa, būdami pārlicināti, ka Viņš rēķinās ar mums, esam piešķīruši jaunu impulsu mūsu *gáudium cum pace*, mūsu miera pilnajam priekam? Vai tā saturs ir pārdabisks un cilvēcisks?

Šajā mēnesī, līdzās ar Baznīcas gaviļēm par Lieldienu svētkiem un par jauno Pētera pēcteci uz zemes, mūsu gadījumā ir vēl kāds iemesls, lai priecātos: 23. aprīlī ir svētā Hosemarijas Pirmās svētās

Komūnijas un Iestiprināšanas
gadadiena. Tā ir lieliska iespēja
turpmākajās nedēļās caur viņa
aizbildniecību lūgt no Dieva daudz
gaismas un Svētā Gara spēka
Pāvestam Franciskam, Svētajai
Baznīcai, visai cilvēcei! Nevēlos no
jums slēpt, ka man ir liels garīgs
iepriecinājums apcerēt Opus Dei
vēsturi, kas ir **Dieva žēlsirdības
vēsture**. Un es lūdzu Vissvēto
Trīsvienību, lai tā notiktu ar katru no
jums: mēs nedzīvojam no atmiņām,
bet gan no prieka, ka redzam Dieva
roku Darba vēstures gaitā un svētā
Hosemarijas dzīvē.

Ar visu manu mīlestību Jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. aprīlī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā

atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

---

[1] Benedikts XVI, Sprediķis Sv. Misē,
uzsākot pontifikātu, 24.04.2005.

[2] Pāvests Francisks, Sprediķis Sv.
Misē, uzsākot savu pontifikātu,
19.03.2013.

[3] Romas misāle, *Credo*

[4] Romas misāle, Pirmā Lieldienu
prefācija

[5] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 639.

[6] 1 *Kor* 15, 3-5.

[7] *Katoliskās Baznīcas katehisms*,
Nr. 646.

[8] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr.102.

[9] *Atkl* 1, 13-16.

[10] 1 *Jņ* 3, 18.

[11] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr. 111.

[12] Sv. Hosemarija, *Instrukcija*, 8.12.1941, Nr. 57.

[13] Sv. Hosemarija, *Instrukcija*, 1935.g. maijs/14.9.1950, Piezīme 146.

[14] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet Kristus*, Nr.111.

[15] Sal. *Jņ* 13, 34-35.

[16] *Jņ* 20, 20.

.....